

динъ момъкъ, на име Алкандръ, инакъ добръ и съ добро сърдце, но стрѣлхъ въ гнѣвътъ си, паднѣ на дирѣжтъ му и го гони до по-далечъ, и когато Ликургъ ся обърнѣ да види, той го хрянѣ съ съсопжтъ и му изби окото.

Ликургъ безъ да ся смути за ранжтъ, застанѣ прѣдъ съгражданьтъ и показа имъ “лицето си обляно съ кръвие и окото си испръснжто.” Тогазъ всички засрамены усърнѣхъ, и тутакъ си уловихъ Алкандра, и разгнѣвены на него закарахъ го въ домътъ на Ликурга, и прѣдадохъ го подъ властѣтъ му да прави съ него каквото ще. Ликургъ на тѣхъ убо благодари за това, а на Алкандра зеи нищо зло му не стори нито му нѣщо каза, но като распуснѣ само обыкновенньтъ си слуги и шигърты, нареди него да му слугува.

Алкандръ ако и да происхождаше отъ добръ родъ, изпълняваше повелѣніята му мълчаливо. И тѣй като живѣеше и ся намѣрваше все при Ликурга, можѣ да съглѣда кротостѣтъ и вътрѣшното рас-